

u soudu sporný smír, řešiti podle procesního práva platného pro německý stát. Podle §u 80 a 81 něm. c. ř. s. lze procesní plnou moc udělit i ústně, písemní plná moc se požaduje jen k důkazu. Této povinnosti bylo v souzeném případě vyhověno, neboť odvolací soud zjistil, že žalovaný udělil svému právnímu zástupci Dru F-ovi ústní plnou moc k zastupování ve sporu se žalobcem u zemského soudu v Královci. Písemná plná moc se, jak první soud na základě zprávy zemského soudu v Královci zjistil, ve sporech u zemského soudu, o jaký tuto šlo, k soudním spisům nepodává. Podle §u 81 cit. zák. opravňovala plná moc zmocněnce žalovaného Dra F-a k uzavření smíru. Ovšem ustanovení §u 83 tohoto zákona připouští omezení plné moci právě v tomto směru, že lze vyloučiti u zmocněnce oprávnění k uzavření smíru. Tuto výjimku tvrdil také žalovaný na svou obranu, uváděje, že smír je neplatný, ježto Dr. F. neměl plné moci k uzavření smíru. Avšak odvolací soud zjistil, že žalovaný Dru F-ovi výslovně nezakázal uzavření smíru. V okolnosti pak, že žalovaný při jednom sporném jednání, které předcházelo smíru, nepřijal návrhu na smír, neshledal zákazu k uzavření smíru. Jde zřejmě o skutkový závěr, nepodléhající přezkumu dovolacího soudu. Pakli odvolací soud dospěl vzhledem k tomuto zjištění k právnímu uzávěru, že Dr. F. byl na základě udělené mu plné moci zmocněn bez omezení k uzavření smíru a že žalovaný jest ze smíru tohoto platně zavázán, posoudil věc správně s hlediska právního.

Čís. 6596.

Námitka proti výpovědi z bytu, že vypovídáná strana jest chráněna zákonem o ochraně nájemníků a že jest proto potřebí soudního svolení, jest námitkou hmotněprávní, o níž dlužno rozhodnouti rozsudkem.

(Rozh. ze dne 18. prosince 1926, R I 661/26.)

Proti soudní výpovědi z bytu namítli vypovězení, že byt podléhá zákonu o ochraně nájemců a že jest proto třeba soudního svolení ku výpovědi. Soud první stolice vzhledem k této námitce odmítl výpověď pro nepřipustnost pořadu práva. Rekursní soud zrušil napadené usnesení a uložil soudu první stolice, by nehledě k odmítacímu důvodu, pokračoval, vyčkaje pravomoci, v jednání a by znovu rozhodl.

Nevyšší soud nevyhověl dovolacímu rekursu.

Důvody:

Námitka, že vypovídáná strana těší se ochraně zákona o ochraně nájemníků a že proto k výpovědi jest potřebí svolení soudního, není námitkou formální, k níž by v případě, že by byla důvodnou, slušelo výpověď odmítnouti pro nepřipustnost pořadu práva, jak učinil první soud, nýbrž námitkou práva hmotného, která, když se osvědčí, důsledně může vésti jen ke zrušení výpovědi podle §u 572 c. ř. s. Podle tohoto ustanovení zákona nutno řízení o námitkách vyřídit rozsudkem, v němž jest

vyřknouti, zda a pokud se výpověď uznává za účinnou či za zrušenou. Pokud chybí takový rozsudek prvního soudu, chybí i rozhodnutí ve věci, jež odůvodněním nahrazeno býti nemůže a jež soudy vyšších stolic nemohou dosazovati. V souzeném případě rozsudek prvního soudu skutečně chybí, poněvadž soud první stolice rozhodl usnesením, jímž výpověď odmítl pro nepřipustnost pořadu práva, což neodpovídá zákonu. Již touto úvahou jest plně odůvodněn napadený výrok soudu rekursního, jímž usnesení prvního soudu zrušil a nařídil mu, by nehledě k odmítacímu důvodu dále jednal a ve věci rozhodl.

Čís. 6597.

Na obci v Čechách nemůže se ten, komu byla právoplatně stavebním úřadem uložena povinnost zřídit chodník, domáhati pořadem práva, by podle ujednání zřídila chodník sama.

(Rozh. ze dne 21. prosince 1926, R I 1076/26.)

Ve stavebním povolení ze dne 21. srpna 1924 uložila žalovaná obec v Čechách žalujícímu spolku, by do čtyř týdnů po dokončení stavby zřídil a do roka odevzdal žalované obci chodník. Žalobce, tvrdě, že ujednáním z roku 1907 se zavázala žalovaná obec chodník zřídit, domáhal se žalobou výroku, že žalovaná obec jest povinna chodník zřídit, jakož i výroku, že žalobce jest sprostěn ze závazku, chodník zřídit, pokud se týče, by bylo určeno pro budoucnost, že žalobce na základě ujednání z roku 1907 bude z tohoto závazku sprostěn. Námitku nepřipustnosti pořadu práva soud první stolice zamítl. Rekursní soud zrušil napadené usnesení i s předchozím řízením pro zmatečnost a odmítl žalobu. Důvody: Stavební povolení ze dne 21. srpna 1924 udělila obec jako úřad stavební, odůvodnila je ustanovením §u 92 stavebního řádu a, když stavebník, opíraje se o zvláštní ujednání s obcí z roku 1907 proti tomu si stěžoval, byla jeho stížnost v poslední stolici zemským správním výborem právoplatně zamítnuta, ježto bod 20 stavebního povolení odpovídá předpisu §u 92 stavebního řádu a rozhodnutí, zda a pokud bodem 20 porušeno bylo ujednání stran z roku 1907, přináleží soudu. Tímto právoplatným rozhodnutím nejvyššího stavebního úřadu uložena jest žalobci jakožto stavebníku s konečnou platností povinnost, by chodník v udaných lhůtách zřídil a žalované obci do vlastnictví odevzdal. Pokud zemský správní výbor ve svém rozhodnutí uznal příslušnost soudův pro řešení otázky, zda a pokud porušeno ujednání z roku 1907, nepřiznal tím ještě možnost, by stavebník pořadem práva domáhal se nového řešení otázky, kdo vlastně má chodník zřídit, nýbrž odkázal na pořad práva nároky, jež z nedodržení každé smlouvy smluvníku, jenž svůj závazek splnil, vzcházejí proti tomu, kdo vzájemné plnění odpírá. Takovýchto nároků, mezi něž ovšem nárok na zřízení chodníku nepatří, byv již právoplatně samosprávnou cestou vyřízen, žalobce v tomto sporu neuplatňuje, zejména nepožaduje náhrady škody pro nedodržení ujednání z roku 1907 a náhradu této škody si v žalobě pouze vyhrazuje.